

מעבר לכך, מי החליט שאנשי הכרם הם כולם דתיים? ובמילא, התושבים הדתיים בשכונה משלחים ילדיהם למוסדות החינוך של ש"ס ולא למערך הדתי-עירוני.
בגן "השחר", שלוש כיתות גן-חובה, באחת מהן רוכזו ילדי נווה-צדק, בשתיים האחרות ילדי שבזי והכרם.
ההבחנה בין "נווה צדק" ו"שבזי" היא הבחנה חברתית. בין התושבים הוותיקים של שכונת שבזי (המזוהים עם ערכי מעמד הביניים וכאשכנזים). הדרישה להבחנה החברתית היתה של ההורים התושבים החדשים, וסוכני המימסד הרלוונטים, נענו לבקשתם.
בעוד שלגנים מגיעים הילדים בצוותים ובהסעות מאורגנות, הרי שהתיכונים מחייבים לעיתים, התמודדות יחידים. ככל שיהיו יוקרתיים, יפקוד מקומם של אנשי "הדרום".

המשטרה והמדור

היחס למשטרה ולמדור הוא למעשה דו-ערכי; מחד ישנה תביעה לנוכחות מוגברת של נציגי שלטון החוק בשכונה, כדי לסייע בהדברת גורמי פשע כנרקומנים, סוחרי סמים וזונות. אלא, שהמשטרה מעדיפה את ריכוזם של סוחרי הסמים והנרקומנים במקום אחד, קרי הכרם, כדי למנוע פרישתם על פני מרחב ת"א כולו (מקרה הנרקומנית בחצר).

המשטרה כמעט ואיננה מגיעה לשכונה, אלא המדור, שלעיתים מציק ל"מקומיים".
במפגש שנערך בשכונה (ספטמבר 96) בין התושבים לשר המשטרה, ראש העיר, מפכ"ל המשטרה, ראש המדור, חברים ממועצת העירייה וראשי "עזרה ובצרון", אמר רוני לוי, קבל עם ועדה, כי שלושת סוחרי הסמים (ונקב בשמותיהם) הפועלים בשכונה בקנה מידה מסחרי, הם אנשי חוץ, אשר משמשים "מודיעים" של המשטרה, שמתגמלת אותם בהגנה וחופש פעולה, המתבטאים בשכונה בממכר גלוי, בנקודות קבועות וידועות, המסומנות במרחב ע"י התקבצויות ותנועה ערה של "לקוחות", גם הם אורחים לא קרוים, מעולם החוץ.

המכובדים החליפו מבטים ביניהם וחייכו. לא טרחו להכחיש, לא זוכו במענה. היום הסתיים במחזה סוריאליסטי: נרקומן שמצא מסתור לצד אוטובוס המכובדים, עסק בחלוקת מנות הרואין. עמדו המכובדים, מציצים מחלונות הרכב על פעילותו. אחד מן התושבים צעק לו כי שר המשטרה מתבונן בו מחלון הרכב, הנרקומן נשף ידו בביטול, ממשיך בעיסוקו... אוטובוס המכובדים עקר ממקומו, ואחריו בשיירה, ניידות וכוחות משטרה.

התושבים חשים, כי מדיניות המשטרה והמדור, נובעת מחוסר "אכפתיות" לאיכות חייהם וחיי ילדיהם. מוסד המכפיף עליהם עברייני סמים, ואחר-כך מתייג את השכונה על אנשיה כעבריינים. תיוג אשר מוצא ביטוי במפגש עם סוכניו.

הממסד הרפואי

יחסם של העולים התימנים לקונספציה הרפואית של תרבות המערב, התאפיין בחשש ואי-אמון, אשר הלך ופחת עם השנים עד שהופנם. מערך היחסים עם הממסד הרפואי וסוכניו בשכונה, נותר עכור כשהיה.

בתחילה רופאים התקבלו כמרוחקים כזרים, בחשדנות, אך בלית ברירה נאלצים היו לקבל שרותם, כיוון והקהילה התימנית בארץ, היתה בעלת שעורי תמותה מן הגבוהים שבעדות ישראל, גבוהים משעורי התמותה שידעו בתימן עצמה.

הם באים ממסורת תימנים ללא כל ידיעה או זיקה לרפואה מודרנית, ניזונים מאמצעי ריפוי עממיים. פרשת העלמות הילדים התימנים, הייתה גורם מרחיק נוסף, על חוסר האמון במערך הרפואי - ישראלי, שבמילא היה גורם מימסדי של עולם החוץ.

אך עם הזמן, התימני השמרן אך גם הקונפורמיסטי, הצליח לגשר על פני התהום שבין הרפואה העממית, למערבית המודרנית.

הביקורים במרפאה ההסתדרותית, אשר שרתה את תושבי הכרם עד לפני שנה, נתנו את התחושה כאילו זאת עדיין שכונת פחונים של מהגרים תימנים, שאינם בקיאים בשפת הארץ ולא ברזי תרבותה. סגנון הדיבור המתנשא והפוגע, מניעת שירותים שרירותית עפ"י מי שמוצא חן בעיני הפקידה רחל, או הרוקח עזרא, אגב שניהם בני עדות מזרח, והקהל ראה בם "עבד כי ימלוד".
רופאים המדברים לפציינטים כאל ילדים, נותנים הוראות טיפול ללא הסבר על המחלה.... ללא פריסת אפשרויות הטיפול השונות כאילו אין לתושבים חזקה על גופם ואין בהם בינה לתהליכי הריפוי השונים. יחס כוחני, מזלזל, גלוי ומכוון.